

[Valdemar Sørensen.]

Frederiksbjergske Skatteydere og til hele Frederiksbjerg Kommune. Jeg maa nemlig betragte det som givet, at gennemføres dette Forslag, har København dermed for bestandig givet Afkald paa de Krav om Indlemmelse, der hidtil engang imellem har gjort Tilværelsen byrdefuld for os paa Frederiksbjerg.

Jeg maa betragte det som givet, at gennemføres dette Forslag, og paatager Frederiksbjerg Kommunes Beboere sig de Ofre, der er forbundet dermed, saa vil det kommunale Selvstyre paa Frederiksbjerg hermed være sikret og ikke mere være udsat for Attentater fra Københavns Side, selv om det i Fremtiden skulde vise sig, at Beskatningen alligevel blev forskellig i København og paa Frederiksbjerg. Man maa jo nemlig erindre, at der ogsaa er den Omstændighed ved hele Udligningsproblemet, at de Penge, vi fra de andre Kommuner betaler København, burde, hvis der er nogen Rimelighed i hele Foretagendet fra Københavns Side, komme Skatteyderne i København til gode i Form af et Afslag i Skatten, Skatten burde sættes ned, men der er jo ikke megen Sikkerhed for, at det sker. Dels har Københavns Kommune ligget med et væsentligt Underskud, dels kan der vise sig Udgifter, som det er nødvendigt at paatage sig. Det kan der ogsaa paa Frederiksbjerg, men jeg tænker mig, at man er noget nærmere ved det i København. Forholdet kan altsaa særdeles godt blive det, at der trods Udligningen om kortere eller længere Tid igen vil være en antagelig Forskel i Skatten i København og paa Frederiksbjerg. Men selv om der bliver det, maa det være givet, at naar dette Forslag er gennemført, har man fra Frederiksbjergs og Gentoftes Side betalt til København, hvad man skylder København. Naar København faar den samme gennemsnitlige Indtægt pr. Indbygger af Skatten i alle tre Kommuner, kan der ikke forlanges mere af os.

Det er paa dette meget væsentlige Punkt, jeg især takker den højtærede Indenrigsminister for Forslaget. Det er paa dette Punkt, dets Gennemførelse vil betyde et virkeligt og varigt Værn for det kommunale Selvstyre i de to mindre Hovedstads-kommuner.

Indenrigsministeren (Dahlgård): Jeg takker for den Tilslutning til Lovforslaget, der er givet Udtryk for af Ordførerne for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre.

Jeg skal i Anledning af enkelte Be-

mærkninger af det ærede Medlem Hr. S. Munk sige, at jeg er selvfølgelig ganske klar over, at det Forslag, der her foreligger om en Udligning mellem København, Frederiksbjerg og Gentofte, ikke imødekommer de principielle Ønsker, som et meget stort Flertal inden for Københavns Kommunalbestyrelse nærer. Forudsætningen for det Forslag, jeg her har fremsat, er, at det skulde være muligt i denne Sag at tale og dele sig til Rette, om jeg maa bruge det Udtryk, saaledes at man paa den ene Side bevarer det kommunale Selvstyre paa Frederiksbjerg og i Gentofte, som man der lægger saa overmaade stor Vægt paa, og paa den anden Side over for Københavns Kommune sikrer, at der ikke stadig skal kunne foregaa en økonomisk Udmarvning af denne Kommune gennem Udflytning til Omegnen eller til Frederiksbjerg, altsaa en Udflytning inden for i Virkeligheden samme Erhvervssamfund.

Det ærede Medlem Hr. Krag begyndte sin Tale med at sige, at dette var et Udligningsforslag, og Udligning var Tidens Løsen. Ja, det er det, og det maa det blive, fordi som jeg tidligere har gjort Rede for, den moderne økonomiske Udvikling i ethvert Samfund umuligt kan følge de gamle nedarvede Kommunegrænser. Denne Betragtning har Venstrepartiet ogsaa givet sin principielle Tilslutning. Der er Uenighed mellem Venstrepartiet og mig om, under hvilken Form den saakaldte Landsudligning skal ske, men at en Udligning maa komme som Følge af den økonomiske Udvikling, derom er der ingen Uenighed mellem Venstrepartiet og Regeringen.

Jeg vil dog gerne med det samme sige, at dette Udligningssynspunkt over en bredere Front ikke kan anlægges paa det Udligningsproblem, vi staar over for her, Udligningen mellem de tre Hovedstadskommuner, thi det, vi staar over for her, er i alleregentligste Forstand et konkret Problem, et Storstadsproblem. Det er ikke noget specielt for Danmark, ikke noget specielt for København og dens Nabokommuner. Ganske tilsvarende Problemer møder vi i næsten alle Europas Hovedstæder.

Overalt ser vi, at disse Problemer trænger sig paa til Løsning og før eller senere ogsaa bliver løst. Den almindelige Udvikling de fleste Steder er, at der begynder at opstaa en økonomisk Ulighed ved Udflytning af de mest velhavende Elementer i den paagældende Hovedstad til Omegnskommunerne. Derefter opstaa der en økonomisk Ulighed. Der fremkommer i Kraft heraf en stadig tiltagende økonomisk Spæn-